
Domači župnik Jurij Buch se je na koncu vsem sodelujočim iskreno zahvalil s preprosto zahvalo: »Prisrčno Bueh vonej!« ki jo pri nas ob podobnih prireditvah redko slišimo.

Žal je deževno vreme onemogočilo celovitost pasijonskega večera, ki je bil vsebinsko razdeljen na štiri dele oziroma postaje. Prva naj bi se začela v bližnjem gozdu, drugi dve na pokopališču, zadnja pa v mrtvašnici oziroma poslovilni vežici na ledinškem pokopališču. Zaradi dežja so bile vse postaje izvedene v mrtvašnici, kar ustvarjalcem večera prinaša nove izzive za naslednja leta.

Aleksander Igličar

ŽIVI KRIŽEV POT V ARGENTINI¹

Slovensko gledališče Buenos Aires (SGBA) je med leti 1977 in 1996 priredilo trinajst predstav živega križevega pota na veliki petek po raznih mestih Argentine, seveda v kastiljskem jeziku. Zaslugo za realizacijo in organizacijo teh predstav je imel eden od režiserjev omenjenega gledališča, vedno povsod prisoten g. Lojze Rezelj.

¹ Glej tudi: Marjan Pertot: Slovensko gledališče v Argentini, str. 164–165, Trst, Knjižnica Dušana Černeta, 2008.

Pri prvem igranju na prostem je sodelovalo 30 igralcev, potem pa se je iz leta v leto število množilo, tako da so zadnje predstave šteje že do 140 nastopajočih. Vsi sodelujoči so bili člani slovenske skupnosti iz Velikega Buenos Airesa. Glavni igralci so bili na splošno isti, Kristusa je vedno igral Franci Stanovnik (brat sedanjega argentinskega škofa Andreja Stanovnika, njun oče Franc Stanovnik je bil rojen v Žireh blizu Škofje Loke). Kostume je posodil teater Colon. Ves slušni potek križevega pota z razlago 14 postaj, govorjenja in vzklikov glavnih igralcev (mimo-grede, čutila se je slovenska izgovarjava starejših rojakov, ki so 'posodili' svoj glas), vpitja množice ter drugih slušnih efektov, je bilo posneto na zvočni trak, tako da so igralci odigrali le nemo igro.

Prva predstava je bila leta 1977 v župniji, kjer je živel režiser Rezelj. Uspeh je bil tolikšen, da se je pohvalni glas o uspešni igri razširil po vsej Argentini. Že naslednje leto je slovenska skupina nastopila v mestu San Luis (oddaljen 750 km od Buenos Airesa), za kar je guverner province dal na razpolago vojaško letalo za prevoz igralcev in opreme tja in nazaj. Tam so živi križev pot prenašali tudi po televiziji.

Naslednje leto je skupina nastopila tudi v glavnem mestu province Salta (oddaljen 1300 km).

Kot rečeno, se je živi križev pot vedno razvijal na prostem, po ulicah mest oziroma velikih parkih, s primerno ozvočenostjo. Na splošno je publika spremljala igralsko skupino skozi vseh 14 postaj, kjer so navzoči poslušali kratko duhovno misel in skupno zmolili očenaš. Publike je bilo pogosto po več deset tisoč oseb.

Igralci in režiser za svoje igranje niso pričakovali plačila, le stroške prevoza in opreme so prevzele župnije oziroma občine. Za slovenske rojake je to igranje predstavljalo izkazovanje in afirmacijo slovenstva v Argentini, saj so časopisi in drugi mediji vedno omenili, da je gledališka skupina slovenskega porekla.

Jure Vombergar

ROSNERJEV PASIJON V POBRATENEM MESTU FREISING, 18. MARCA 2010

Občinska delegacija, ki smo jo sestavljali tedanji škofjeloški župan Igor Draksler, Anton Bogataj² in Andreja Ravnihar Megušar, si je na povabilo nadžupana Dietra Thalhammerja sredi marca ogledala premierno predstavo pasijona v pobratenem mestu Freising. Pater Ferdinand Rosner je besedilo pasijona za uprizoritev v bavarskem mestu Oberammergau napisal leta 1750, v Freisingu so ga uprizorili leta 1761 in 1763. Po dvesto letih so ga ponovno postavili na oder leta 1998, 2000 in 2010. Četudi gre za precej drugačno različico od škofjeloške uprizo-

² Anton Bogataj je bil član Komisije za mednarodno sodelovanje in partnerstva Občine Škofja Loka dve mandatne obdobji od 2002 do 2010.